

Arrest

nr. 162 707 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELE, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Senegalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 maart 1988.

Op 10 september 2010 vraagt de verzoekende partij een visum aan voor een kort verblijf. Het visum werd haar geweigerd.

Op 20 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om de aanvraag van 20 juli 2015 ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt op 24 september 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die op 24 september aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B.(...) N.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.

Bij arrest van 00 februari 2016 met nummer 000 000 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de ongegrondheidsbeslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift drie middelen aan. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Rechten, getekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoekster.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat onvoldoende rekening werd gehouden met de medische toestand.

De verzoekende partij gaat er schijnbaar aan voorbij dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet of een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verhindert dat t.a.v. de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen.

“In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mocht afgeleverd worden gelet op het feit dat hij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.” (R.v.V. nr. 124.613 dd. 23.05.2015)

De Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen.” (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet op 24.08.2015 ongegrond werd verklaard, zodat er in casu geen sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, is uitvoerbaar totdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar anders zou over beslissen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.1.3 De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

2.1.3.1 De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij niet motiveert omtrent de bij haar bekende gezondheidssituatie van de verzoekende partij en daarmee dus artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt. Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de minister c.q. staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

In casu is de bestreden beslissing op dezelfde dag genomen als de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 20 juli 2015 ongegrond verklaart, namelijk op 24 augustus 2015. In de ongegrondheidsbeslissing wordt ingegaan op de gezondheidssituatie van de verzoekende partij en wordt hieromtrent ook gemotiveerd. Gezien beide beslissingen op dezelfde dag zijn genomen en op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis zijn gebracht, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij omtrent de gezondheidssituatie niet opnieuw uitdrukkelijk heeft gemotiveerd in de thans bestreden beslissing, omdat uit de ongegrondheidsbeslissing blijkt dat de verwerende partij weldegelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidssituatie. Door de motivering in de ongegrondheidsbeslissing van 24 augustus 2015, moet de verwerende partij niet nogmaals toelichten waarom zij van oordeel is dat de gezondheidssituatie van de verzoekende partij geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij heeft echter niet alleen beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook tegen de bovenvermelde ongegrondheidsbeslissing. De Raad heeft de ongegrondheidsbeslissing van 24 augustus 2015 vernietigd bij arrest met nummer 000 000 van 00 februari 2016 op grond van een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De ongegrondheidsbeslissing van 24 augustus 2015 is vernietigd omdat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische zorg in Senegal, gelet op de in de aanvraag aangevoerde argumenten. Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing van 24 augustus 2015 geacht nooit te zijn getroffen. Nu de verwerende partij geen afzonderlijk onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

heeft gedaan naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, maar gebruik maakte van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er onvoldoende rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand waardoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

De verwerende partij merkt terecht op dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maar dit doet geen afbreuk aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

De schending van de formele motiveringsplicht *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

2.1.3.2 Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS